

כמו:

כל הגט פרק שלישי גיטין

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

א) פ"א עושה ב"ד ומשילחו, ב) ודמיא, ג) ע"ז ל"א לקמן טו, ד) מצינו ב"ד, ה) לקמן טז.

גליון הש"ס

ג) והא שילח שלא ניתן לגירושין, ע"ן לקמן טז ד' ע"ז פ"א ח"ה וכו' מצינו: שם אביסוף למה אילא, ע"ן לקמן טז ע"ז ב"ד לו ע"ז פ"א ד' כ' כ' ע"ז:

לענין רש"י

ירושלמי, ר"ד, לקטו.

תוספות ר"ד (המשך)

ו' יצחק נפחא ותיב רב ספרא גבייהו אמרי ליה מסור מילך קמן דבי אחי אבא בר מניומי נחביה וניהל מירוש השליח היה אנוס לילך לדרבו ולא היה יכול להחמיץ עד שימנה אבא בר מניומי אמרי ליה מסור דבי שיתחייב פנימי ואמרו בפני נכתב ובפני נכתב ואצ"ל שאינו כאן כדאמרן לקמן שיתבי ב"ד למוטו כן בפני שליח ראשון כן שלא בפניו וכן לנו הגט ושימנה לו ואנו ניתן לו והוא יסמנו לאשה ויהיה שליח ב"ד אמר להו רב ספרא דהא שליח שליח ניתן והשליח הוא איכסופו פי' זה השליח לא נעשה שליח לגרשה אלא למוטו ולכאב בר מניומי והלכך לאו במקום בעל קאי שהא ראשי למוטו אלא על ד' אבא בר מניומי יוכל למוטו שכן הרבה בעל אבל אינו ראשי שיתנה לאדם אחי שיתנה לאבא בר מניומי ולא רמי לפרש שנתין לגירושין שדרי כד' הבעל ומספחה עושה כמה שליח אחר עד שיגיע ליד שליח ראשון ואין ידו ליד הבעל מספחה אין לו כוונת שליח אחר להגיע ליד אבא בר מניומי אך אם הרשות בעל בפירוש שהא ראשי למוטו שליח אחר עד שיגיע ליד אבא בר מניומי, אמר רב קפחיהו רב ספרא דתלחה רבן סמיכי וספיקא דהכי א"ל אבא בר מניומי ולא את והיה ליה שליח שלא ניתן לגירושין פי' שאמר לבעל לא ידענה לה לא עשה שליח אלא לתת ליד אבא בר מניומי וה"ל שליח שלא ניתן לגירושין דמספחה לו כח למוטו שליח אחר אלא להגיע ליד אבא בר מניומי רק אם היה הבעל משהו בפירוש: והוא גברא דשדרי גיטא לדיתתהו א"ל שליח אלא לבתר חלמין יומין איתניש בוג חלמין יומין פי' איתעל אוס שילא היה יכול להתקן ע"י יום ולמוטו ב"ד האשה ארא לקמי' דרבא אמר רב חלה מיט ששם דאנוס הכי נמי הא אני א"ל מסור מילך קמן ולבתר חלמין יומין משוינן שליח למטי ליה ניהליה ומכאן מוכיח שב"ד מפני השליח השני ולא שליח ראשון ופי' תנן שליח ב"ד הוא אמרי ליה רבא ויהו

ואול איהו ויסיב לה גיטא. גירשא דכי אמר ליה שקול חפץ גירשא קפיד איהו שהיה נדעמו לעכב הגט אם לא תמן לו החפץ ולגרומה בעיגונה עד שתמן הלך הגט תלה חפצך בדבר זה והא שניה נעשה כמי שאמר לו אל תגרשנה אלא צניח וגירשא בעליה הלך ר' יוחנן פוסל זו בשליח ראשון וכ"ש בשליחו והיינו דקאמר ר' יוחנן דגטו לא נמי לא היה הלך מנה צמתני' לא ישלחנו ב"ד אחר שמה כשימסור ראשון שליחות לשני לא ימסור לו דברים שהיוותן או השני לא ידקדק בן והיא משנה ומיפסול גיטא וריש לקיש מביח' כו' קסבר לאו קפידה הוא אלא אורחא דמילתא קאמר ליה: **ב"ד עושה כב"ד שליח ומשלחו.** שצ"ח הראשון לומר בפניהם כפני נכתב ובפני נכתב לפי שהאחרון לא יוכל לומר: שליח ב"ד אני. ומספחה ב"ד עשו הדבר בהכשירו: **ג"כ שליח דשליח.** השני שנעשה כב"ד: **האחרון.** ולא חו' השני: **ה"ג אלא כי תנעו לכו כב"ד או אפי' שלא כב"ד: עושה כמה שנומין.** ראשון לשני ועני לשליח וכן לעולם ואין צ"ד ר' דהואל ואין הראשון לרין לומר כפני נכתב האחרון נמי א"ל לומר שליח ב"ד אני: **אם מס ראשון.** עד שלא הגיע הגט ליה: **עטלו כולן.** קסבר ממונו נא: **דקטעוסא היא.** כקטעוסא אמר אבי שמועה זו שיש להשיב עליה: **לא ידענה לה.** א"י מוכיח: **מסור מילך קמן.** אמור דברי שליחותן כפניו ותן לו הגט ואמור כפני נכתב וכפני נכתב: **אלו נמסרו לו ויהיה שליח ב"ד.** והא שליח נעשה שליח לגרשה אלא למוטו ולכאב בר מניומי הלך לאו במקום בעל קאי כדאמרן לקמן שיתבי ב"ד למוטו כן בפני שליח ראשון כן שלא בפניו וכן לנו הגט ושימנה לו ואנו ניתן לו והוא יסמנו לאשה ויהיה שליח ב"ד אמר להו רב ספרא דהא שליח שליח ניתן והשליח הוא איכסופו פי' זה השליח לא נעשה שליח לגרשה אלא למוטו ולכאב בר מניומי והלכך לאו במקום בעל קאי שהא ראשי למוטו אלא על ד' אבא בר מניומי יוכל למוטו שכן הרבה בעל אבל אינו ראשי שיתנה לאדם אחי שיתנה לאבא בר מניומי ולא רמי לפרש שנתין לגירושין שדרי כד' הבעל ומספחה עושה כמה שליח אחר עד שיגיע ליד שליח ראשון ואין ידו ליד הבעל מספחה אין לו כוונת שליח אחר להגיע ליד אבא בר מניומי אך אם הרשות בעל בפירוש שהא ראשי למוטו שליח אחר עד שיגיע ליד אבא בר מניומי, אמר רב קפחיהו רב ספרא דתלחה רבן סמיכי וספיקא דהכי א"ל אבא בר מניומי ולא את והיה ליה שליח שלא ניתן לגירושין פי' שאמר לבעל לא ידענה לה לא עשה שליח אלא לתת ליד אבא בר מניומי וה"ל שליח שלא ניתן לגירושין דמספחה לו כח למוטו שליח אחר אלא להגיע ליד אבא בר מניומי רק אם היה הבעל משהו בפירוש: והוא גברא דשדרי גיטא לדיתתהו א"ל שליח אלא לבתר חלמין יומין איתניש בוג חלמין יומין פי' איתעל אוס שילא היה יכול להתקן ע"י יום ולמוטו ב"ד האשה ארא לקמי' דרבא אמר רב חלה מיט ששם דאנוס הכי נמי הא אני א"ל מסור מילך קמן ולבתר חלמין יומין משוינן שליח למטי ליה ניהליה ומכאן מוכיח שב"ד מפני השליח השני ולא שליח ראשון ופי' תנן שליח ב"ד הוא אמרי ליה רבא ויהו

שקול מינה חפץ והדר ה"ב גיטא. למיחם החפץ מחלה פלגי אכל הכ לה גיטא ושקול מינה חפץ לא ומימה דכפרך הכותב (מכות דף סה.) אמרי' דלא שנה א"ל שקול שטרך והכ לה זוזי ולא שנה אמר ליה הכ זוזי ושקול שטרך משלם דלמר ליה לתקוי שדמתיך ולא לעומתי כיון שהזכיר לקוחה השטר אע"פ שהזכיר לנסוף ויש לומר דשמי החס שפרעון המעות תלוי בשטר ובהזכרת לקוחה השטר גלי דעמיה שירא שלא יאמרו ספראי ינהו: **רבי יוחנן פוסל בו וב"ש בשליחו.** פי' כקוט' דקפידה הבעל אינו אלא שלא ישאר החפץ ביד האשה אלא כמה שאמר ליה שיטול הימנה חפץ והוא ששאל ביד אחר אין הגט נפסל ולא ישלחנו ב"ד אחר דקמי' במתנין היינו טעמא שמה לא ימסור לשני דברים כהיוותן או השני לא ידקדק בן ויפסול הגט ולפי זה הא דקמי' שצ"ח לנטעו שיהא פקדונו ב"ד אחר היינו ב"ד אשמו זה נראה דומק וגם יסבך לומר כאשר אמר הבעל ונראה לרבינו דלמא שאלה שליחות הגט והדר הכ לה גיטא שמועה שליחות הגט נחפץ פוסל ר' יוחנן נמי כשמשלח ב"ד אחר אפי' לא עשה שליח השני מדעת הבעל ונטל ממנה החפץ קודם מתינת הגט דכיון שמועה שליחות הגט נחפץ כל מה שמשנה מדעת הבעל נחפץ נפסל הגט וכי פי' רבי יוחנן פוסל זו בשליח ראשון כשעשה וכ"ש בשליח אפי' לא עשה ולא ישלחנו ב"ד אחר אפי' לא עשה דקפידה הבעל שצ"ח לנטעו שיהא פקדונו ב"ד אחר פי' ב"ד אחר אפי' לא עשה וכ"ש דפי' כקוט' **הבי ג' ר"א א"ר מאי טעמא** פי' קאמר ליה אבא בר מניומי וקאמי רב אשי לפרש מאי טעמא ול' הלשונות כ' אשי מכוונס ולא קאי א"ל אלא אמילתא דרבא: **מ** **אתא ולא אשכח לאבא בר מניומי** אשכחיה לרבי אבא ורבי חנינא בר פפא ור' יצחק נפחא ותיב רב ספרא גבייהו אמרו ליה מסור מילך קמי' דידן דבי יתה אבא בר מניומי ניתביניה ליה וליויל וליחביניה לה אמר להו רב ספרא * **ויהו שליח שלא ניתן לגירושין** הוא איכסופו אמר רבא קפחיהו רב ספרא לתלחה רבנן סמוכי א"ר אשי במאי קפחיהו מי קאמר ליה אבא בר מניומי ולא את איכא דאמרי אמר רבא קפחיהו רב ספרא לתלחה רבנן סמוכי בטעמא א"ר אשי מאי טעמא מאי קא אמר ליה אבא בר מניומי ולא את ההוא גברא דשרד לה גיטא לרביהתהו א"ל לשליח לא תיחביה ניהלה עד תלתין יומין אתניש בוג חלמין יומין וימין אתא לקמי' דרבא אמר רבא חלה טעמא מאי משום דאנוס האי נמי אנוס הוא אמר ליה ניהלה א"ל רבנן לרבא והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא אמר להו * **כיון דלבתר חלמין יומין מצוי מגרש בשליח שנתין לגירושין** הוא וליחוי שמה פיים מי לא תנן * **מעכשיו שמה פיים ואמר מבאן ועד יב"ח ומת בתוך יב"ח** הרי זה גט והיונן בה גירושין שמה פיים ואמר רבה בר רב הונא הכי אמר אבא בר מניומי דרב באומר נאמנת עלי לומר שלא באתי * **איכסוף לסוף איגלאי מילתא דארוסה** הואי אמר רבא * **אם אמרו בנשואה יאמרו בארוסה** אמר רבא והא דרבי קא מיבעיא לן הכי גרסינן **ואמר רבא כו' באומר.** כפני בית דין כעשה שמסרו לשליח הרי היא נאמנת עלי גט ויהו חלמין יומין אלאה וימין דמשיקרא למינה נא לא מתימן לערער וכל שכן דאין לא ליקו ולערער אלאה טעמא דלמר לה אכל לה דלא אמר לה אלאה **אם אמרו בנשואה.** שמינה עליו ומסור לפיסקה:

מ"ד א מ"י פ"ט מ"ג נעוין הלכה לה לו קבל החפץ ואחר תנן לה הגט נשעליא דהי אלא כי פלגי ריבא דא"ל שקול מינה חפץ והדר ה"ב גיטא או אפי' שיהא שליח ב"ד אלא שקול שטרך והכ לה זוזי ולא שנה אמר ליה הכ זוזי ושקול שטרך משלם דלמר ליה לתקוי שדמתיך ולא לעומתי כיון שהזכיר לקוחה השטר אע"פ שהזכיר לנסוף ויש לומר דשמי החס שפרעון המעות תלוי בשטר ובהזכרת לקוחה השטר גלי דעמיה שירא שלא יאמרו ספראי ינהו: **רבי יוחנן פוסל בו וב"ש בשליחו.** פי' כקוט' דקפידה הבעל אינו אלא שלא ישאר החפץ ביד האשה אלא כמה שאמר ליה שיטול הימנה חפץ והוא ששאל ביד אחר אין הגט נפסל ולא ישלחנו ב"ד אחר דקמי' במתנין היינו טעמא שמה לא ימסור לשני דברים כהיוותן או השני לא ידקדק בן ויפסול הגט ולפי זה הא דקמי' שצ"ח לנטעו שיהא פקדונו ב"ד אחר היינו ב"ד אשמו זה נראה דומק וגם יסבך לומר כאשר אמר הבעל ונראה לרבינו דלמא שאלה שליחות הגט והדר הכ לה גיטא שמועה שליחות הגט נחפץ כל מה שמשנה מדעת הבעל נחפץ נפסל הגט וכי פי' רבי יוחנן פוסל זו בשליח ראשון כשעשה וכ"ש בשליח אפי' לא עשה ולא ישלחנו ב"ד אחר אפי' לא עשה וכ"ש דפי' כקוט' **הבי ג' ר"א א"ר מאי טעמא** פי' קאמר ליה אבא בר מניומי וקאמי רב אשי לפרש מאי טעמא ול' הלשונות כ' אשי מכוונס ולא קאי א"ל אלא אמילתא דרבא: **מ**

תוספות ר"ד

של בעל הבית אלא חתלה קבל החפץ ואחר תנן לה הגט נשעליא דהי אלא כי פלגי ריבא דא"ל שקול מינה חפץ והדר ה"ב גיטא או אפי' שיהא שליח ב"ד אלא שקול שטרך והכ לה זוזי ולא שנה אמר ליה הכ זוזי ושקול שטרך משלם דלמר ליה לתקוי שדמתיך ולא לעומתי כיון שהזכיר לקוחה השטר אע"פ שהזכיר לנסוף ויש לומר דשמי החס שפרעון המעות תלוי בשטר ובהזכרת לקוחה השטר גלי דעמיה שירא שלא יאמרו ספראי ינהו: **רבי יוחנן פוסל בו וב"ש בשליחו.** פי' כקוט' דקפידה הבעל אינו אלא שלא ישאר החפץ ביד האשה אלא כמה שאמר ליה שיטול הימנה חפץ והוא ששאל ביד אחר אין הגט נפסל ולא ישלחנו ב"ד אחר דקמי' במתנין היינו טעמא שמה לא ימסור לשני דברים כהיוותן או השני לא ידקדק בן ויפסול הגט ולפי זה הא דקמי' שצ"ח לנטעו שיהא פקדונו ב"ד אחר היינו ב"ד אשמו זה נראה דומק וגם יסבך לומר כאשר אמר הבעל ונראה לרבינו דלמא שאלה שליחות הגט והדר הכ לה גיטא שמועה שליחות הגט נחפץ כל מה שמשנה מדעת הבעל נחפץ נפסל הגט וכי פי' רבי יוחנן פוסל זו בשליח ראשון כשעשה וכ"ש בשליח אפי' לא עשה ולא ישלחנו ב"ד אחר אפי' לא עשה וכ"ש דפי' כקוט' **הבי ג' ר"א א"ר מאי טעמא** פי' קאמר ליה אבא בר מניומי וקאמי רב אשי לפרש מאי טעמא ול' הלשונות כ' אשי מכוונס ולא קאי א"ל אלא אמילתא דרבא: **מ**